



Llegenda recollida al
llibre *Llegendes de*
Bruixes

Una vegada, les bruixes de Mollet van encantar l'escopeta del caçador més destre de la comarca, cansades que els seus trets les destorbessin mentre feien aquellarres. L'home va estar molts anys sense caçar ni una sola peça, incapaç d'encertar els animals que perseguia, per molt a la vora que estiguessin, fins que una coneguda de la família li va donar la solució.

- No tinc cap dubte que això que et passa és per culpa d'un encanteri i, per desfer-lo, hauràs de barrejar set molletes de pa de la mida dels perdigons amb la pólvora de tres cartutxos.

Dit i fet, a partir d'aquell dia, el caçador va recuperar la seva punteria i les bruixes de Mollet encara reneguen cada vegada que senten un tret disparat per aquella escopeta que elles van voler fer callar.

Llegendes de bruixes. Martí, David
Barcelona: Ediciones B, 2017



Ulrich Molitor. De lamis et phitonics mulieribus. Strasburg: Johann Pruss, impressor, 1489.
© de la fotografia: Glasgow University Library



**Biblioteca
Can Mulà**

C/ALSINA, 1
(PARC DE CAN MULÀ)

Tel. 93 570 16 17
a/e: b.mollet.cm@diba.cat
<http://bibliotecacanmula.weebly.com>

Segueix-nos:
@bibcanmula



Agraïments: Balbina Camp

Amb la col·laboració:
Regidoria Dona i Igualtat de
l'Ajuntament de Mollet del Vallès



*Trementinaires,
bruixes,
remeieres,...
Dones sàvies*



Ulrich Molitor. De lamis et phitonics mulieribus. Strasburg: Johann Pruss, impressor, 1489.
© de la fotografia: Glasgow University Library

Petit recull sobre
les dones remeieres
de Mollet del Vallès





Dones i guaridores

Les dones han estat sempre guaridores.

Van ser les primeres metgesses, llevadores i anatomistes de la història occidental: sabien fer avortaments i actuaven com a infermeres. També van ser les primeres farmacòlogues amb el cultiu d'herbes medicinals. Durant molts segles van ser metgesses sense títol; excloses dels llibres i de la ciència oficial, aprenien unes de les altres i es transmetien les seves experiències de mares a filles o entre veïnes. La gent les anomenava "dones sàvies", i durant molt de temps van ser l'única atenció mèdica a l'abast dels pobres i de les mateixes dones.

Al segle XIII en un moment en que la ciència emergia com una nova forma de poder i control de la societat, els metges tenien un nivell de coneixements que no permetia curar a ningú i les dones tenien una pràctica acumulada que els suposava tenir el poder. L'Església ho va disfressar molt bé, va organitzar la persecució contra les guaridores camperoles, que va anomenar bruixes, com un combat contra la màgia i no contra la medicina. Les acusacions contra les bruixes van ser: tenir una sexualitat femenina, estar organitzades i tenir poders màgics sobre la salut.



Les curanderes a Mollet

Pels voltants dels anys 40 hi havia una dona que li deien *l'Elvireta de l'Era* i una altra que es deia *Mònica* que curaven d'*"enneigat"*. No es movien de casa seva i eres les mares i les àvies que portaven les criatures *enneigades*. Les curanderes les pessigaven i en deien una oració. La criatura en sortia curada perquè tenia un germà petit i havia agafat gelos. A l'hora de pagar, sempre demanaven la voluntat.

L'home de Ca la Dida curaba d'espatllat (un estat de defalliment i de desgana). Feia seure als pacients en una cadira baixa, li feia estirar els braços fins que feien un "cataclec". Però, amb un sol cop no hi havia prou i havien de tornar més vegades.

La Sofia era una altra dona remeiera que sabia moltes oracions. Si a un casa tenien un malalt dies i dies al llit, la cridaven i ella anava i se'l mirava, llavors feia anar als familiars a comprar les herbes que necessitava per fer cataplasmes i unguents.

La senyora Balbina Camp explica que la seva besavia curava "desipel·les", una erupció vermella a la pell que provocava molta picor. Anava a casa del malalt i allà on tenia el mal l'assenyalava tot recitant la següent oració:

"Jo et conjuro en nom de Déu, la mare de Déu i Sant Marçal que aquesta desipel·la no et faci més mal".



Les curanderes a Mollet

En *Joan Solé Tura* recull al llibre "*Mollet. La història que segueix*" d'altres dones que practicaven els guariments com eren la *vella de Can Canadell*, que vivia gairebé al final de l'Avinguda Jaume I o la *Vella Diega*, que era la que més feina tenia, tot just davant de *Cal Pacià*, al carrer Gaietà Ventalló.

També trobem d'altres malalties que eren habituals de consultar a les remeieres:

Enaiguament: Els infants de pit eren els més afectats, no guanyaven pes i tenien mala salut. La guaridora agafava un plat amb aigua i hi tirava un rajolí d'oli, si quedava una lluna grossa, l'infant no estava enaiguat. Si es produïen diverses llunes distanciades unes d'altres, si ho estava i s'havia de signar al pacient amb una sèrie de creus uns dies determinats, nou generalment, acompanyat d'oracions. Quan l'infant ja era més gran, es completava el tractament tirant pedretes al riu.

Angines: Es trencaven amb fregues que la curandera feia al canell o al braç acompanyades de les oracions pertinents.

Tifus: es posava sobre el ventre del pacient un colomí acabat de matar, netejat i ben apretat, durant uns dies. Cada dia s'havia de canviar el colomí i recitar unes oracions.

